

"The faculties become refined when you starve them. Surely, as a doctor you must admit that what your digestion gains in the way of blood supply is so much lost to the brain. I am a brain, Watson. The rest of me is a mere appendix." *Maza*

Generalforsamling i Sherlock Holmes Klubben

Referent: Asta Koch

Hvorvidt generalforsamlingen på datoen 10. januar i det Herrens år 2015 var lig tidligere sådanne, kan forfatteren ikke udtale sig om, da denne ikke før har været til stede. Og forfatteren opfattede det da også som en af grundene til, at denne blev udpeget til referent.

Generalforsamlingen blev indledt med valg af dirigent, der i år faldt på Jørgen Jespersen, mens tjansen som referent faldt på nytilkomne Asta Koch (hvis skrivende "jeg" udebliver indtil videre).

Præsidentens beretning for det forgangne år erklærede 2014 som et godt år for tilkomst af nye medlemmer. Hele fire personer fandt vej fra omverdenen og ind i Sherlock Holmes Klubbens inderste cirkler, hvilket er en fornem medlemstilgang. Medlemstilstrømningen kan måske, ifølge Herr Præsident, forklares ud fra BBC's *SHERLOCK*s stigende popularitet. Heri er referenten enig. I hvert fald blev nyheden glædeligt modtaget af forsamlingen.

Derudover bød året 2014 på beskedne få sherlockianske begivenheder. De årlige galopløb, Silver Blaze og Professor Moriarty Memorial, blev igen afholdt, og trods frygt for afskaffelse af løbene, bliver disse også afholdt i år. Så Klubbens medlemmer opfordres til at møde op til løbene i Aalborg til sommer. Det er måske sidste gang.

Et arkiv for sherlockianske momorabilia er blevet etableret hjemme hos Præsidenten, og donationer i form af breve og gamle billeder eller lignende modtages gerne. Desuden opfordres medlemmer til at skrive erindringer med sherlockiansk relevans og omhandlende klubbens historie til *Sherlockiana*.

Regnskabet blev fremlagt af den nye skatmester, Michael Skov Lambek, hvis skatteværnepligt rundede år ved dette års årsmøde. Dog gik tallene ikke op i første omgang, så Herr Lambek greb straks telefonen og ringede til tidligere skatme-

ster Alvin Andersen, der henviste til kassebogen. Og så gik regnskabet med indtægter og udgifter pludseligt op. Men så vidt referenten forstod, var der, som traditionen tilsyneladende foreskriver, et mindre underskud, hvilket skyldes et glædeligt årsmøde i Klubben det forgangne år. Men årsregnskabet blev godkendt.

Alle bestyrelsesmedlemmer genopstillede og modtog genvalg – og applaus.

Medlemskontingentet forblev uændret og vil derfor fortsat ligge på 150 kr. – 75 kr. for studerende.

Under punktet eventuelt blev der opfordret til en større skrifttype på de nyligt udelte navneskilte, således at disse kan læses uden brug af briller eller kravlen på bordene.

Det tidligere Sherlock Holmes-Museum blev der spurgt ind til. Officielt er museet lukket, men Ærespræsident Bjarne Nielsen ejer alle artefakterne, så alle henvendelser herom skal rettes til ham.

Herr Vicepræsident Svend Ranild foreslog en udflugt til London, hvor Museum of London frem til april 2015 har udstillingen *Sherlock Holmes: The Man Who Never Lived and Will Never Die*.

Afslutningsvis fastlagde man datoen for næste årsmøde: den 9. januar 2016. Så sæt kryds i kalenderen.

Generalforsamlingen for Sherlock Holmes Klubben i Danmark blev afsluttet med en skål og, naturligvis, en glædelig applaus. ●

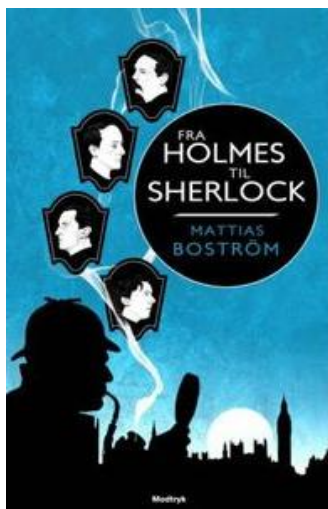

Ærespræsidenten gør status

Af Bjarne Nielsen

Højesteret har talt. Sherlock Holmes er fri. Højesteret Højesteret Det har været et fremragende år for sherlockiana. Leslie Klinger vandt retssagen. Efter forlydende kan vi regne med et Silver Blaze-løb i Aalborg også i 2015. Rosenkilde & Bohn fortsætter deres udgivelse af "den ultimative" (i hvert fald indtil nu) danske udgave af Watsons skrifter. Klubben har fået ny hjemmeside, der forhåbentlig opdateres lidt oftere. *Sherlockiana* har fået ny (gammel) redaktør, der har suppleret skatmesterens beholdning med betydelige midler ved at gå over til den elektroniske form. Og helt ærligt, det er jo rimelig let selv at printe ud, hvis man foretrækker papirudgaven.

Og så har vi på dansk fået to fremragende bøger om Holmes med mere. Når jeg skriver "med mere" er det med

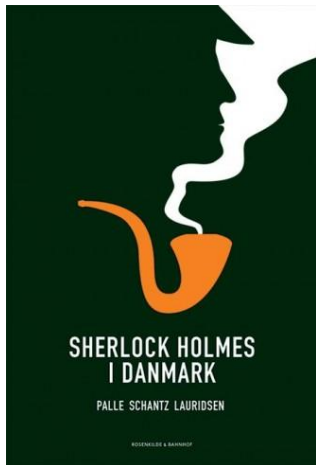

velberådet hu, for begge bøger rummer så meget mere, og så vidt forskellige ting, der alligevel på en eller anden måde supplerer hinanden på fremragende vis.

Mattias Boström har skrevet en bog om – lad os kalde det "Holmes-fænomenet". Altså historierne tilblivelse, deres modtagelse og udbredelse og den litterære redaktørs betydning og familiehistorie.

Det drejer sig rent faktisk om en fagbog, men Mattias har valgt en form, der nærmest er romanagtig. Og man læser den hæsblæsende som en spændingsroman. Bogen er spækket med oplysninger (hvoraf mange er fuldstændig nye!), men de er vævet ind i teksten, så de glider naturligt ind uden på noget tidspunkt at hæmme "the flow". Det er mesterligt gjort.

Og så kommer Palle Schantz Lauridsen med en lige så faktaspækket bog på 300 sider specifikt om udbredelsen af fænomenet i Danmark. Umiddelbart ville man mene, at dette måske kunne give anledning til en artikel på 5-8 sider.

Men Palle har gravet guld frem, og han fremlægger det – ikke som roman a la Mattias, men som et causeri mere end som akademisk fagbog, og han gør det med et talent, som enhver akademiker burde misunde ham.

Palle gennemgår de første udgivelser om Holmes i form af avisføljetoner (undskyld den moderne stavemåde!) og påviser, i hvor høj grad de har medvirket til almindelige menneskers kendskab til Holmes. Og dernæst Gillettes skuespil, der blev fordansket af Walther Christmas.

Så filmene fra Nordisk Film og de tyske seriehæfter om Detektivkongen Sherlock Holmes. Palle påviser, at den almindelige viden om Holmes i langt højere grad var påvirket af disse "efterligninger" end af de oprindelige historier.

Og her har vi naturligvis oprindelse til ikonet med den krumme pibe og luppen. Deerstalkeren er stadig Sidney Pagets fortjeneste.

Og i den sidste halvdel af bogen tager Palle samme tema op og viser, hvorledes vort nye årtusinds film og tv-serier har påvirket en ny generation på samme måde. Det er nye seere, hvoraf nogle søger tilbage til de oprindelige historier, mens andre nøjes med at dyrke disse nye ikoner.

Det er to både væsentlige og yderst læsbare bøger, vi hermed har fået på dansk. Og ikke "blot" om Holmes, men lige så meget om mediernes betydning og virkemidler.

Tak Mattias og Palle (og tak til forlagene Modtryk og Rosenkilde & Bohn for at turde binde an med projekterne).

Fra præsidentens bord

Af Jens Byskov Jensen

Sherlock Holmes Klubben afholdt sit 55. aarsmøde lørdag d. 10. januar på restaurant Maven i København. Mødet er refereret andetsteds her i *Sherlockiana*, så jeg vil blot sige, at det for undertegnede gav anledning til at anskue klubben lidt fra oven. Alt tyder på, at vi er inde i en meget interessant udvikling, hvor gammelt møder nyt og omdannes i klubbens smeltedigel. Lad det være sagt med det samme, jeg tror ikke, klubben kommer til at forandre sig væsentligt – men der sker alligevel et og andet i takt med, at verden omkring os ændrer sig. Ældre medlemmer falder fra, nye kommer til. I 2014 blev fire nye medlemmer optaget i klubben. Siden 2011 har vi oplevet en medlemstilgang på 14 nye medlemmer. Det er flere årtier siden, klubben har optaget så mange nye medlemmer – og det er bestemt ikke et udtryk for, at der er blevet slækket på adgangskravene.

Interessen for Sherlock Holmes i disse år er stigende, og man kan sagtens få en mistanke om, at BBC tv-serien *Sherlock* har noget at gøre med den øgede interesse. Første sæson af serien blev sendt i 2010, og fra 2011 begyndte vores medlemstilgang. I årene før fik vi oftest ét eller to nye medlemmer ad gangen, og der kunne sagtens gå flere år (endda mange år) imellem optagelsen af nye medlemmer her i klubben. Det er ikke noget mål i sig selv, at vi skal være en stor klub. Tværtimod, vil nogle måske sige. Men det er rart at kunne optage nye medlemmer, når disse er både kvalificerede og tiltalende personer. Det er i mødet imellem klubbens hæderkronede traditioner og nye synsvinkler jeg ser en spændende fremtid for klubben.

Og så skal jeg huske at nævne, at de traditionsrige hesteopgør Silver Blaze Handicap og Professor Moriarty Handicap afvikles på Aalborg Væddeløbsbane onsdag den 19. august.

Holmes anno 1916

Af Palle Schantz Lauridsen

31. januar var der verdenspremiere på den genfundne William Gillette-film *Sherlock Holmes* fra 1916. *Sherlockianas* udsendte medarbejder var på pletten.

Jeg havde forestillet mig, at forhallen ville være fyldt med agtværdige herrer med deerstalkere. Fyldt var den. Men jeg så kun to deerstalkere og en enkelt Inverness-cape. Det er færre end til Sherlock Holmes Klubbens årsmøde.

Men der var sherlockianere blandt publikum dér på La Cinémathèque Française i Paris den sidste dag i januar 2015, hvor der var verdenspremiere på den genfundne og restaurerede *Sherlock Holmes* fra 1916. Og kiggede man efter på de nye fortekster, dukkede flere af disse ædle mennesker op. Et par BSI-medlemmer og The Sherlock Holmes Collections i Minneapolis har støttet restaureringen økonomisk – sammen med *Sherlock*-folkene Mark Gatiss, Steven Moffat og Sue Vertue og det britiske selskab, der producerer *Sherlock* for BBC: Hartswood Films. Måske der var nogle flere, men det går jo hurtigt med sådan nogle levende billeder.

Det sherlockianske scoop ved filmen er, at den er en filmatisering af William Gillettes skuespil fra 1899. Med Gillette selv i hovedrollen. Så nu har sherlockianere endelig mulighed for at se, hvordan den mest indflydelsesrige Holmes-fortolker før Basil Rathbone spillede rollen. Han gjorde det omkring 1300 gange i en periode på godt 30 år på scenen og er blevet kaldt Amerikas Sherlock Holmes. Som Orson Welles sagde: "Det er for lidt at sige, at William Gillette lignede Sherlock Holmes. Sherlock Holmes ser fuldstændig ud som William Gillette". Det er en sandhed med modifikationer, men det er flot sagt.

En traditionel film

Filmene selv er fra samme år som 90'eren på Gammel Kongevej, hvor visse sherlockianere mødes for at dele tobaksrygningens glæder. Men hvor 90'eren stadig er et hyggeligt sted, selvom sigtbarheden i baglokalet burde få Vejdirektoratet til at forbyde al udkørsel, har tiden ikke været venlig ved *Sherlock Holmes*. Som film betragtet er den ikke noget at skrive hjem om. Den er hverken særlig spændende og slet ikke nyskabende, hvis man sammenligner med de film fra årene omkring 1. verdenskrig, der var med til at definere fremtidens filmkunst. Den er sentimental og melodramatisk og savner helt den underfundighed, der hos Conan Doyle ligger både i spillet mellem Holmes og Watson og i den humor og slagfærdighed, Holmes af og til lægger for dagen. *Sherlock Holmes* er gennemført traditionel i sit stumme filmsprog. Den er tilmed en meget forsigtig

filmatisering af et teaterstykke, så noget teatralisk er den også. Nogen god film er den altså ikke.

Farver og lyd

Det er altid svært at lade være med at grine på de forkerte steder, når man ser de gamle stumfilm. Spillestilen i film, der er endnu ældre end *Sherlock Holmes*, er betydeligt mere ekspressiv og pantomimisk, men ikke desto mindre er det svært ikke at trække på smilebåndet, når den skurkagtige Madge Larrabee ruller opgivende med øjnene eller ser endog meget sammensværgende ud. Når den stakkels heltinde, Alice Faulkner, gang på gang ser ud, som om hun er tynget af alverdens sorger, er det også ret sjovt. Men det tror jeg ikke, det var for 100 år siden.

Man skulle måske tro, at sådan en gammel film var i sort/hvid. Det er den ikke. Den er tintet. Det betyder, at de fremkaldte filmstrimler er blevet trukket gennem bade med farvede væsker. De steder, der oprindeligt var hvide, har så fået en anden farve. Det mest almindelige var at tinte uden-dørs nattescener med en blå farve. Råfilmen var dengang ikke lysfølsom nok til, at man kunne optage om natten, så den blå tintning var en nærliggende og udbredt løsning. Sådan er det også i *Sherlock Holmes*. Også selvom det i flere tilfælde er tydeligt, at scenerne er optaget i fuldt dagslys med masser af skygger. Men var man vant til det, vidste man, at blå betød nat. Eller i hvert fald betød det, at der ikke var kunstigt lys. For de indendørs scener er tintet i en brunligt orange kulør. Undtagen lige dem, hvor der ikke er nogen lyskilde i scenen: Den med rotterne på trappen ned til Moriartys skumle kælderkontor f.eks.

Alle film var stumfilm dengang i 1916 – der var ikke lyd på dem; men der var lyd til dem. Sådan var det også i Paris. Når man som jeg i sin studietid har tilbragt timer med at se stumfilm uden musikledsagelse, er det en fantastisk oplevelse at få musikken og ikke mindst lydeffekterne med. I Paris blev filmen akkompagneret af en trio: flygel, violin (selvfølgelig – det er jo Holmes) og ikke mindst percussion med lydeffekter. Fra BBC's afdeling for hengenete himstregimser havde orkesteret lånt forskellige anordninger, der kunne gengive trinnes knagen, da Moriarty sneg sig op ad den indendørs trappe hos Holmes, og Alices dæmpede skrig, da hun med bind for munden råbte om hjælp inde fra det skab, forbryderne havde spærret hende i. Det var det hele værd.

Fortællingen

Filmene fortæller den samme historie som Gillettes teaterstykke; men den gør det på en lidt anden måde. Stykket var i høj grad båret af dialogen, og den er i stumfilmen af gode grunde henvist til de ret få mellemtekster. I stykkets 1. akt fremgår en del af forhistorien netop af dialogen, men filmskaberne har valgt at fortælle det hele fra begyndelsen, så vi starter i A og fortsætter til Å. Historien

i filmen er ligesom den i teaterstykket en blanding af flere Holmes-eventyr. Vigtigst er SCAN og FINA, men også elementer fra SIGN og i mindre grad andre fortællinger har fundet vej ind i Gillettes amalgam. Den unge Alice Faulkner har på sin søsters dødsleje fået overrakt nogle breve, som søsterens tidligere elsker har skrevet. Hvad der egentlig står i dem, fortæller filmen ikke, men de er så kompromitterende for elskeren, der tilmed er tronarving til et stort imperium, at hans familie nu forsøger at få dem tilbage. Gennem de papirtynde vægge på et hotel smuglytter de forbryderiske Hr. og Fru Larrabee til de resultatløse forhandlinger mellem Alice og den royale families udsendinge. Deres plan bliver nu at få fat i brevene, for de må være penge værd. Nå, det er en lang historie, og den kan man læse om mange steder, fx – i al beskedenhed – i *Sherlock Holmes i Danmark* (p. 95-97). Moriarty kommer ind over, og den overlegne Holmes klarer ærterne. Og forelsker sig.

Den allervigtigste forskel mellem Conan Doyles fortællinger på den ene side og teaterstykket og filmen på den anden er, at Watsons rolle som fortæller er forsvundet. Det gør ham til en ganske betydningsløs person. Men i et kort øjeblik i filmens næstsidsste scene træder han alligevel ind mellem Holmes og tilskueren. Kriminalgåden er løst, Alice har overdraget brevene til kronprinsens udsendinge, og Watson følger dem venligt ud. Han er på vej tilbage til sin konsultation, hvor Holmes og Alice befinder sig; men da han ser dem, forstår han, at de lige har noget at tale om. Med finfølelse lukker han stille dobbeltdørene ind til dem, vender sig mod publikum, nikker og smiler med et vidende blik ud til os. Vi bliver hans indforståede medvidere – og det minder da en lille smule om den fortællerrolle, han har hos Conan Doyle.

Det er ikke kun Watsons rolle som fortæller, der er blevet væk. Også London er forsvundet. Der er blot to henvisninger til denne centrale Holmes'ske lokalitet, "den store kloak, som alle det britiske imperiums dagdrivere og lediggængere uimodståeligt flyder imod". Vi ser at vide, at der er direkte forbindelse fra fortællingens gaskælder til Themsen, og i en af de opsummerende, franske mellemtekster hører vi om Baker Street; men det er ikke med i den amerikanske original. Der er ikke et eneste arkivklip af sådan noget som Big Ben, så den gule tåge, den tunge trafik og de mange mennesker, der præger bybilledet hos Conan Doyle, er fuldstændig fraværende i filmen.

Holmes er i øvrigt ikke på kokain i filmen. Det er han i teaterstykket, hvor den berømte diskussion mellem ham og Watson fra SIGN følges tæt. Men det var åbenbart for skrap kost for filmbranchen anno 1916, og Holmes er heller ikke så livstræt, som han er i stykket. Til gengæld ser vi ham som den lille kemiker, der iført hvid kittel blander væsker i reagensglas og laver små eksplosioner. Og så er det kærlighed ved første blik, da han og den stakkels Alice Faulkner mødes. Som ramt af lynet reagerer den ellers så kontrollerede Holmes voldsomt, da han ser den unge kvinde – og hun reagerer ligesådan. Så vi ved, Watson har ret, da han siden siger til den noget traurigt udseende Holmes: "Sherlock, min

dreng, du er forelsket". Her nøjedes premierepublikummet i Paris ikke med at trække på smilebåndet!

En aldersstegen Holmes

Men hvad så med Gillette? Hvordan er hans Holmes?

Først og fremmest er han en ældre herre. Han fyldte 63 et par måneder efter filmens amerikanske premiere 15. maj 1916. På det tidspunkt var han altså ældre, end Holmes var på noget tidspunkt i Conan Doyles fortællinger. Selv da Gillette i 1899 for første gang gik på scenen i det, der skulle blive hans livs rolle, var han – som 46-årig – en noget aldersstegen Holmes. Kun i ¼ af de 60 fortællinger er Holmes 46 eller derover. Nå, vi får snart Ian McKellen at se som en endnu ældre Holmes, men han scorer nok ikke en 40 år yngre kvinde, sådan som Gillette gør det i den genfundne film.

Gillettes markante profil er i lige i skabet, og selvom det egentlig ser lidt sjovt ud, at hans kraftige mørke hår er redt frem i siderne, lidt ligesom romernes hår var det i filmen *Julius Caesar* (1953), er det bestemt til at leve med. Hans spillestil er nogle steder meget ekspressiv – eller overdreven, om man vil – men det kan man dårligt bebrejde ham. For selvom håret sidder lidt, ligesom Marlon Brandos hår gjorde det i Shakespeare-filmatiseringen fra før, så var Brandos naturalistiske *method acting* ikke gået til filmen i 1916. Ingen forventede af datidens filmskuespillere, at de skulle bruge deres egne erfaringer, følelser og indbildningsevne til at finde deres figurs indre motiver (for nu at parafrasere denstore-danske.dk).

Gillettes Holmes ryger cigarer. Og pibe, selvfølgelig. Bu et pibe. Det var jo noget, Gillette havde fundet på. Og i et ret umotiveret klip ser vi ham sidde med en violin. Han spiller ikke på den, men han har den. Han er også indehaver af en righoldig garderobe. Vi ser ham som kemikeren i den hvide kittel og som hjemmemennesket i den ekstravagante morgenkåbe. Han er også den nobelt klædte gæst, der i embeds medfør tager på visit hos de nedrige Larrabees i blød hat og lang frakke – med smoking indenunder. Og så er han på mission i byens værste kvarter i ternet tweed – og deerstalker. Vi ser ham også i forklædning med paryk og falsk næse i filmens dramatiske finale, hvor han får lagt Moriarty i hånden. Det er en scene, der er løftet fra STUD, hvor Holmes passiviserer Enoch Drebber på samme vis.

Filmen har aldrig været nogen succes i Danmark, af den simple grund, at den har nemlig aldrig været vist. Det er i hvert fald, hvad kortkartoteket på Cinemateket fortæller. Hvor populær den har været andre steder, må andre finde ud af. At den nåede til Frankrig efter 1. verdenskrig, fremgår alene af, at den kopi, der nu er dukket op, har franske mellemtekster. Den amerikanske version blev vist som én film, der varede næsten to timer. Men i Frankrig var man vant til filmføljetoner, så her blev den tryllet om til fire små film, der blev vist med en uges mellemrum.

Franskmændene har planer om at udsende filmen på dvd, formentlig engang sidst på sommeren. Forhåbentlig med engelske undertekster til de franske mellemtekster ligesom ved premieren – bare der også er musik og lydeffekter til. Og så er vi nogle, der arbejder på at få den vist på Cinemateket i København. ●

Mad på Halvfemseren

Mødereferat ved vikaren Alvin Andersen

Det er ved at blive tradition, at The Five Orange Pipes holder et formøde på Halvfemseren inden årsmødet. Klubbens ikke-rygere mødtes for første gang på en thesalon i Viktoria-gade. Måske kan vi forenes; min far underholdte altid med, han røg the- og kirsebærblade under krigen.

Vikar?

Vores formand Torben Carlsen var sygemeldt. Hvem skulle påtage sig formandens opgaver?

Efter hårdt pres lovede jeg, at varetage det ansvarsfulde hverv.

Det var med nogen nervøsitet, jeg gik ind til opgaven. Jeg er jo vant til, alt er timet og tilrettelagt af formanden.

Først bestilte jeg bord; heldigvis var formanden et kendt ansigt på Halvfemseren, så det gik helt fint.

Med medlemmernes smørrebrødsønsker i hånden, gik jeg over i Frederiksberg Smørrebrød. Først stillede jomfruen sig ret tvivlende over for min bestilling. Men der var ingen problemer, da jeg fortalte, at jeg kom som vikar for Torben.

Torben, du har gjort et stort indtryk på jomfruen.

Allerede flere dage inden vores møde, gik der vilde rygter om, at vi fik besøg af ekspræsident Bjarne Nielsen.

Anders Hammarqvist spurgte derfor, om det gik an, at han kom, selv om han ikke røg. Selvfølgelig var Anders velkommen.

The Five Orange Pipes var midt i de kulinariske glæder, da Anders kom. Han bekræftede, der vistnok var hold i rygterne.

Og sandelig om det ikke var rigtigt; pludselig dukkede

ekspræsidenten ud af tobakstågen efterfulgt af Palle.

Bjarne havde gamle fotos og regnskaber med, som blev overrakt til skatmesteren. De fleste billeder var så urgamle, at

selv Bjarne og jeg måtte sande, de var fra før vores tid, men ved fælles hjælp fik vi sat navn på de fleste af de gamle medlemmer.

Bjarne fortalte om den respekt, måske frygt, der var for præsident A. D. Henriksen. Således turde en ung Bjarne slet ikke gå ind til årsmødet, da han kom fem minutter for sent.

"Kan du huske, dengang ...?"

Det blev et møde i nostalgis tegn. De gode gamle dage fik en ordentlig tur i vridemaskinen. Heldigvis er vi erfarne rygere, så vi kunne både snakke og tale med ild i pipen.

Der blev røget igennem. Den blå tåge lå tæt omkring os og forstærkede mesterens åndelige tilstedeværelse.

Vi havde nogle hyggelige timer, men det var vist hårdt for Anders som eneste ikke-ryger, men hvad gør man ikke for at møde ekspræsidenten.

Så vidt vides havde Palle også planlagt at være ikke-ryger under vores seance, men efter flere snuseprøver faldt han for fristelsen og fik pibe og tobak udleveret.

Vi var stolte af dig Palle - du så endda ud til at nyde stoppet.

Heldigvis var selskabet utroligt veldisciplineret, så da vi så, at tiden var knap, valgte vi at afslutte med en helt almindelig øl.

Vi kom ud af døren til tiden og mødtes med klubbens thedrikkere ved Planetariet.

Vikaren og de øvrige medlemmer af The Five Orange Pipes glæder sig til, at formanden igen kommer på banen til næste møde i forbindelse med DM i piberygning.

Til slut er der kun at bemærke, at Halvfemseren heldigvis havde PORSESNAPS denne gang.

Forbudt for tvangsneurotikere

Af *Palle Schantz Lauridsen*

Enhver ordentlig museumsudstilling bliver fulgt til dørs af et katalog. Sådan er det også med Holmesudstillingen på Museum of London.

De to forskellige medier – udstillingen og kataloget – fuldstændiggør hinanden på bedste vis; men de oplevelser, man får på udstillingen, og de mange informationer, kataloget giver fra sig, er vidt forskellige, også selvom mange af de billeder, der kan ses på udstillingen, er også med i kataloget.

Kataloget er egentlig slet ikke noget katalog, hvis det betyder en liste med kommenterede illustrationer af alle genstandene på udstillingen. Det er snarere en righoldigt illustreret essaysamling; en bog skrevet af museums- og universitetsfolk. På godt 250 sider fortæller den historien om Holmes og London.

De seks kapitler har forskelligt fokus, men fælles for dem er, at de ikke er det mindste sherlockianske. Der er ingen spekulationer over, hvor Holmes befandt sig i de tre år mellem Reichenbach og genkomsten i det tomme hus, og ingen gæt på, hvem Kongen af Skandinavien egentlig var. De seks forfattere spiller ikke spillet, og sherlockianere får tilmed et ordentligt drag over nakken. Grundlæggelsen af The Sherlock Holmes Society, BSI og andre Holmes-selskaber "affødte en besynderlig, tvangsneurotisk verden af 'sherlockiansk' pseudovidenskab" (p. 53). Sådan står der, og så er linjen lagt.

Artiklens forfatter, historieprofessoren Sir David Cannadine, anklager også sherlockianere for at have et romantiserende forhold til Holmes' victorianske æra, der ikke var det mindste romantisk, men var kendetegnet af "snævset og stanken, larmen og trængslen, elendigheden og fattigdommen". Forbinder man Watsons og Holmes' London med den gule tåge, tager man fejl, mener Cannadine, for der står slet ikke så meget om tåge i historierne, som vi måske forestiller os. De fleste tågebanker finder man i en af de korte fortællinger (BRUC) og i en af romanerne (HOUN), hvilken sidste mestendels jo slet ikke udspiller sig i London. Næh, der var meget mere tåge i virkelighedens London. Så det er et forkert London, vi læser om. Der er for lidt – ikke bare af tågen – men også af "stanken fra røgen og hestepærerne, skidtet på fortovene og på gaderne, den ubørhørlige larm fra hestehovene på de brolagte gader og af den nærmest uudholdelige trængsel" (p. 20).

Med det udgangspunkt kan det ikke undre, at Cannadine pointerer, at det er bogens formål at præsentere historiske undersøgelser, masser af fakta og omhyggelige rekonstrukti-

oner af et senvictoriansk London, man ikke har set eller forstået, siden det var der i virkeligheden.

Bogens essays lever til fulde op til dén programerklæring. Ud over den historiske præsentation af, hvordan London var og udviklede sig omkring forrige århundredeskifte, får læseren indblik i byens bohème-liv, i *The Strand Magazine* og Pagets illustrationer, i hvordan kunstmalerere og tidlige fotografer har skildret byen og i de tidlige Holmes-film. I den forbindelse bliver Carl Muusmanns litterære Holmes-pastiche *Sherlock Holmes paa Marienlyst* fra 1906 fejlagtigt tillagt æren af at være en af de tidligste film-parodier på Holmes; men det er en lille ting.

John Stokes pointerer i essayet "The 'Bohemian Habits' of Sherlock Holmes" dobbeltheden i ordet *Bohemia*, der både kan referere til den del af verden kongen i "A Scandal in Bohemia" kommer fra – *Bøhmen* – og til Holmes' ukonventionelle livsstil og bohème-agtige vaner. Han undersøger det londonske bohème-miljø, og man forstår, at bohemer ikke kun hører hjemme hos Puccini og på Montmartre.

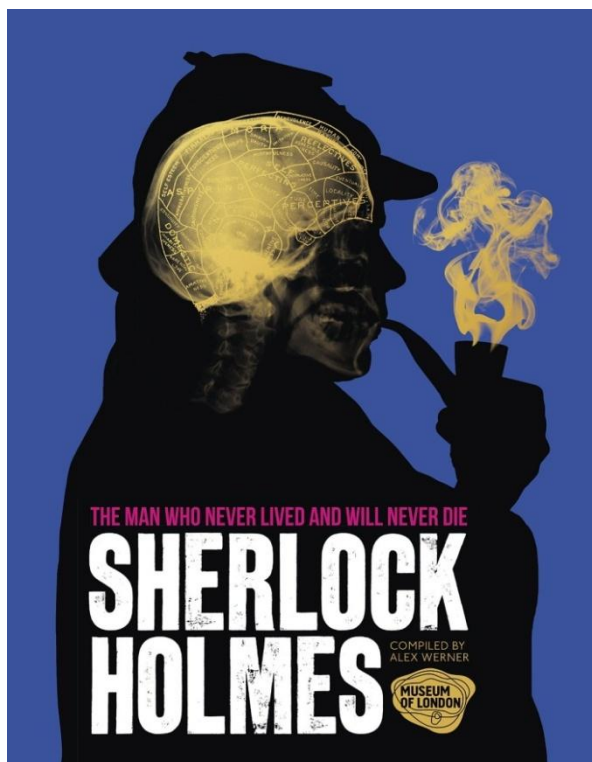
I "Throwaway Holmes" ser Clare Pettitt *The Strand Magazine* som udtryk for en moderne brug-og-smid-væk-kultur. Måden at læse på var under forandring – fra fordybelsen til en hastig, "distraktiv" form, som hun kalder det. Magasinet læsere er "mennesker, der skal nå færger, tog og busser, og som i skyndingen griber et eksemplar af the *Strand Magazine* i aviskiosken. De sluger deres læsestof hurtigt, bliver midlertidigt eller delvist opslugt af det, og læser for at få alledt opmærksomheden fra generne ved rejsen, fra den indholdsløse ventetid i overfyldte ventesale eller fra den ked-

sommelige daglige pendlen." (p. 178)

Conan Doyle kendte ikke London særlig godt, og brød sig heller ikke om byen, så han måtte ty til postvæsenets kort, når han sendte Holmes og Watson rundt i det, der dengang var verdens største by. Dét – og andre gamle kort – er med i bogen, der i det hele taget rummer masser af kulturhistoriske godbidder og pointer. Både i teksterne og i de mange illustrationer.

Hvis man ellers kan komme sig over som sherlockianer at blive karakteriseret som tvangsneurotiker – eller hvis man måske kun er det i mild grad – er der meget at hente i bogen

Alex Werner (red.): *Sherlock Holmes. The Man Who Never Lived and Will Never Die*. London, Museum of London/Ebury Press, 2014. 256 sider, rigt illustreret.

Den evige Holmes

Af Michael Skov Lambek

Opgave: Hvor er det bedste sted at gemme 1 postkort fra et vist sydvest-engelsk hedelandskab skrevet til en vis Adrian Conan Doyle?

Hvis Den ærede Læser ikke har været så heldig at besøge den første større Sherlock Holmes-udstilling i London, er man gået glip af adskillige danske bidrag, såsom A.D. Henriksen og Tage la Cours skelsættende udgivelser. Dette var nemlig den udstilling, der løb af stabelen i 1951. Men hvis Den ærede Læser heller ikke har været lige så heldig som Deres udsendte repræsentanter for Sherlock Holmes Klubben i Danmark, og netop ikke har nået at se den anden større og just lukkede udstilling her i 2015, så kan man være forvisset om, at det vigtigste, man i så tilfælde ikke er gået glip af, er de mange danske bidrag, der ganske glimrede ved deres fravær. Blot fordi den første udstilling i over 60 år om Sherlock Holmes rent tilfældigvis fandt sted på Londons bymuseum, er det vel ingen grund til helt og aldeles at ignorere danskerne på den måde! Adskillige filmklip fra diverse indspilninger gennem tiden kunne bese her – *men ingen danske stumfilm*, der, som alle jo nok ved, var med til at starte hele filmindustrien! Og som kunne besigtiges i 1951. Også flere filmplakater fra udenlandske filmatiseringer figurerede i år, men altså desværre ingen danske – måske fordi publikummet skønnedes mere internationalt orienteret. Dog mentes Holger Madsens sixpence ganske klart at kunne identificeres på en stumtjener i forbifarten i 2015!

Det, man er gået glip af til gengæld, er de originale håndskrevne noter og manuskripter, bl.a. de første kendte henvisninger til en mulig *Sherinford* Holmes på den allerførste, gulnede side prentet med Den litterære Agents sirlige pennestrog i 1886. At se denne side i virkeligheden, venligst udlånt af arvingerne efter Anna Conan Doyle, var som at skue de helligste Dødehavsruller eller Mosebøger eller selveste Stentavlerne nedfældet af Guds egen pertentlige Hånd!

Og ikke mindst det mindre kendte, men ikke mindre første notat i et bind af Doyles notesbøger fra Southsea fra 1885-89, der indeholder de allerførste linjer nogensinde nedskrevet om *Sherlock Holmes*, selve urteksten hvori titlen *A Tangled Skein* således er streget ud og erstattet med *A Study in Scarlet*! Denne side var venligst udlånt af en anden

doktor, en vis Constantine Rossakis, og figurerede ikke engang i udstillingen i 1951! (Ikke mange noter fra selve Den litterære Doktor synes at have overlevet tidens ubønhørlige tand.)

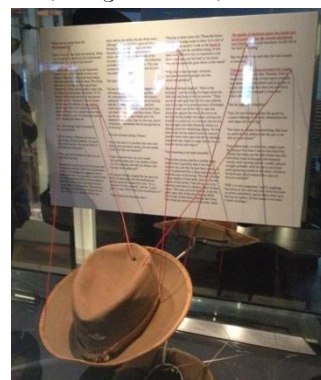
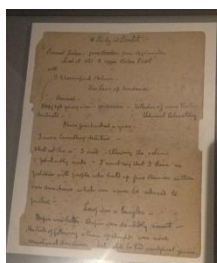
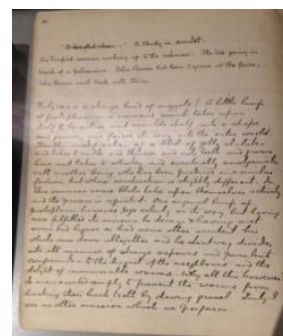
Og man ville også være gået glip af den nye viden, at der faktisk eksisterer ikke færre end *to forskellige* udgaver af

Beeton's Christmas Annual fra 1887: Det første, kendte oplag, hvori ordet "I" mangler på side 90; og så det hidtil ukendte andet oplag, der udbedrede denne fejl!

Og man ville især været gået glip af den enestående mulighed for i levende live at beskue 6 af de ganske få stadig eksisterende, *originale* penne- & blæktegninger og laveringer af Sidney Paget, som man ellers kun kender som skarpe, sorthvide, stukne tryk (evt. trykte stik) fra *The Strand Magazine*. Deres udsendte korrespondenter er desværre ikke i stand til at vise fotos af disse uvurderlige originalkunstværker; dels da de absolut skal opleves i levende live, idet sølle digitale reproduktioner slet ikke yder dem og deres blide, dybe gråtoner retfærdighed. Og dels fordi deres detaljerige skønhed ganske tog pusten og koncentrationen fra Deres udsendte, at disse helt glemte at tage nogle fotos...! Men, hvis man har investeret i museets katalog, som heldigvis er alle forundt, der kender en velassorteret boghandel også i dette land, kan man selv få syn for

sagn og nyde et par af de blændende akvareller, som ellers plejer at være gemt væk i visse meget få meget heldige og lige så meget rige privatsamleres bankboks: *Aldrig har så få været så rige og så heldige* ... såsom den gode Rossakis, M.D., der heldigvis valgte denne ene gang at dele dele af sin uvurderlige samling med os mange andre dødelige: *Aldrig har så få delt så meget med så mange* ... Disse alene var udstillingens raison d'être og billettens pris værd mangefold: End ikke 1 originalt Monet-maleri, 1 ægte Turner, samt ikke færre end 6 Whistler-raderinger kunne overskygge Mester Pagets vidunderlige værker; disse var i sig selv ikke kun en masse værd – de var ganske vist en messe værd!

En anden større guldskat, men en noget mere upåagtet sensation, det imidlertid var lykkedes

kuratorerne at fremgrave, var ikke mindre end den *originale* hat tilhørende Henry Baker! Så nu skal vi åbenbart til at revidere Conanens tekst med hensyn til formen og ikke mindst farven på den ellers traditionelle "sorte hat med den runde form" fra *Den blå Karfunkel* (ædelstenen får da vist lov at beholde sin farve lidt endnu). Jo, Rosenkilde & Bohns samvittighedsfulde redigeringsarbejde er åbenbart ikke ovre endnu! I modsætning til vor museumstur, der ikke bød på flere nævneværdige bidrag af hvilke at gå glip; ej heller danske bidrag – bortset altså lige fra denne Anna Doyle, født Gjøls-Andersen, gift med Adrian, og hvem hendes arvinger mon er i dag...

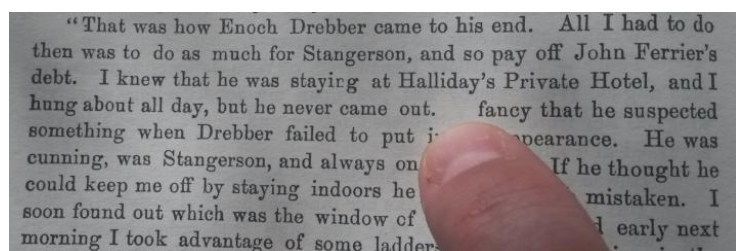
Udstillingens undertitel var "The Man Who Never Lived And Will Never Die", hvorfor det var lidt pudsigt at turen skulle afslut-

tes med en dystre videoinstallation med lyd og billeder netop fra et brusende Reichenbach! Men man kan jo ikke forlange, at sådanne udstillinger kun skal være for nørdede fagfolk; mange alm. dødelige turister gik således også i fælden!

Løsning: Det bedste sted at gemme 1 postkort til Adrian er naturligvis at adressere det til Adrians andet navn, Malcolm, og så placere det fuldt synligt iblandt 83 andre samtidige postkort: "This is where the Hound used to roam"...

Udstillingen på Museum of London kan nok ikke siges at overvælde visse kendere af Sherlock Holmes og de conaniske skrifter. Men selv disse sherlockianere frydede sig over, at Conan Doyles figur endelig fik den udstilling, han har fortjent – og hvis nogen skulle spørge til information, om mon de også nød at bevæge sig rundt blandt alle relikvierne, film- og tv-rekvisitter, kostumer, malerier, fotografier, postkort, skriveredskaber, plakater og meget andet, der vakte Sherlock Holmes og hans tid til live?! Så lyder svaret, at det gjorde vi i hvert fald.

Michael Skov Lambek er medlem af Sherlock Holmes Klubben i Danmark og den lykkelige ejer af et eksemplar af Beeton's Christmas Annual 1887 (dog i faksimile), hvori man ikke kan læse det manglende "I"

Klubbens hjemmeside hacket

Af Svend Ranild

I januar, i kølvandet på det forfærdelige terrorangreb i Paris på bladet *Charlie Hebdo* og det jødiske supermarked, mærkede Sherlock Holmes Klubben en dønning af den islamistiske undergrundskultur som spreder sig ud i uventede hjørner af virkeligheden.

Ville man besøge Sherlock Holmes Klubbens hjemmeside, blev man temmelig forbavset over i stedet for Rathbone og Bruces hyggelige kontrafejer at møde en kulsort baggrund med en temmelig kryptisk tekst, som åbenbart havde et eller andet islamistisk udspil. Ingen billeder, kun tekst plus to links, som overtegnede i hvert fald ikke vovede at klikke på.

Hjemmesiden var blevet hacket, men hvorfor netop Klubben var et offer, er meget svært at sige. Det eneste sted i Conanen hvor teksten nærmer sig islam, er i *De fires tegn*, hvor Holmes antager at tre af de fire var "hinduer eller muhammedanere". Og så var de jo faktisk sikker. Eller måske er det ordet "Conanen", som spøger. Men Klubben blev formentlig ramt af et spreddehagshackerangreb uden noget præcist mål.

Teksten som spøgelsesagtigt trådte frem på den sorte baggrund, er denne:

Notre message au gouvernement of the World et les juifs
Pour toute attaque sur notre Prophète Muhammad
et restez prudent pour des grands operation qu'a Paris

Mit franske er lidt rustent, så jeg sendte teksten gennem Google Translate og fik følgende oversættelse:

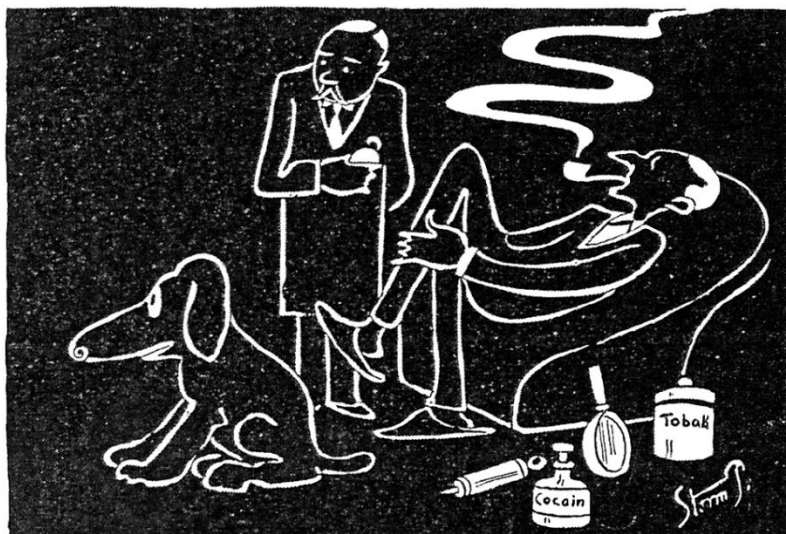
"Vores budskab til regeringen i den verden og jøderne ethvert angreb på vor profet Muhammed og forblive forsigtig for stor operation har Paris." Og det er jo klar snak.

Vores webmaster, Christian Monggaard, var bortrejst på en sherlockiansk mission til udlandet – det var noget med en film eller en udstilling – så den sorte side blev siddende i en lille uge. Men tilbagevendt fik Christian genetableret de kendte ansigter, og vi kan være trygge indtil næste gang.

Manden, der ikke kom igen

En Studie i Blødt

Mel.: Min Amanda

Conan Doyle henlaa paa det sidste,
Sherlock Holmes ved Sengen sad og græd,
Doktor Watson saas omkring at liste,
Baskervilles Hund den hyled, Kræet.
"Kære Watson", hviskede Sir Doyle,
"Giv mig ikke mere Medicin,
lad mig bare faa den sidste oile,
for her hjælper ingen Kokain".

Og tilsidst det lød fra hans Alkove:
"Sherlock Holmes, min allerbedste Ven,
Jeg gaar bort, med det vil jeg dig love,
Tirsdag Aften kommer jeg igen."
Dermed hensov saligt Conan Doyle,
Holmes maskered sig med Sørge-Bart.
"Watson," sa' han, "for min Sorg at tøjle
gaar jeg hen og haaner Scotland Yard!"

Doyle blev bisat ved et garden-party
med Revolverskud og med en go'
Tale af Professor Moriarty
om lidt Rapseri fra Edgar Poe.
Tolv Banditter bar til Graven Doyle.
Holmes og Watson over ham fik sat
en med Skydeskaar forsynet Søjle,
som var sporløst væk den næste Nat. -

Tirsdag Aften sad de to og snakked,
Sherlock strøg sin kære Violin,
detektivisk han paa Piben bakked,
udenfor man hørte Stormens Hvin.
Spændt de ventede paa Conan Doyle,
og hans Lænestol var stillet frem,
og hans Hjemmejakke på en Bøjle
hang parat og varm, til han kom hjem.

Men forgæves ventede de og ventede,
ikke mindste Livstegn Doyle gir.
For at øve Detektivtalentet
de opstilled elve Teorier.
Begge lytted efter Conan Doyle
og den kendte Lyd af hans Bot-bot,
naar han sused frem i sin Rolls Royle -
men i Natten tuded Uglen blot.

Sherlock gennemsøgte hele Huset
med en Lup, som det sig hør og bør,
Baskervilles Hund gik rundt og snused,
men fandt ingen Lord, ejheller Sir.
Ingen kunde Spor af Conan Doyle se.
Et skelet, der hoppede afsted,
det var bare et almindeligt Spøgelse,
og dem regner man jo ikke med.

Der kom Abehænder bag Panelet,
og fra Kælderen lød dybe Hik,
og en stum Kineser-Dværg, som skeled,
ned ad Trapperne paa Hænder gik,
jamen stadig ingen Conan Doyle,
bare Aanden af hans Svigermor,
men den gamle, sladdervorne Øgle
bandt de fast med Husets Tørresnor.

Morgnen oprandt, og de var lidt skuffet.
Han var upræcis, det høje Lig!
Watson frøs, men Holmes paa Piben puffed,
mens han fandt den tolvte Teori:
"Han har været her, det *har* Sir Doyle,
men har staaet udenfor, det Skind,
for her ligger hans Entrédørnsøgle,
han har ikke kunnet komme ind!!"

For nylig landede denne sang på redaktørens skrivebord, ledsaget af et brev. Et rigtigt, maskinskrevet brev på rigtigt papir! Det er noget af en raritet i disse tider, og en ganske hyggelig raritet. Brevet var fra Sherlock Holmes Klubbens mangeårige æresmedlem Niels Birger Wamberg. Han skrev:

"I *Blæksprutten*, årgang 1930, finder jeg denne udmærkede vise om mr. Sherlock Holmes og hans nærmeste omgang. Det gælder naturligvis Sir Arthur Conan Doyles nylige død, og det har man åbenbart kunnet gøre grin med nogenlunde omgående, uden at nogen gik hen og blev fornærmede.

Om det er Axel Henriques, der har digtet visen, eller om det muligvis er Per Barfoed (Ærbødigheds bror), det ved jeg ikke. Men ville det ikke være en ide, at *Sherlockiana* gav plads til "Manden, der ikke kom igen". Versene viser et temmelig fortroligt kendskab til Holmes og hans verden, og så er det oven i købet Storm P., der har illustreret." ●

Tjenerindens fortælling

Af ???

Hejsa kære kollega,
Håber du har det bedre! Fordi du jo måtte melde dig syg i lørdags var det mig der måtte tage din vagt, og til at begynde med syntes jeg godt nok det var lidt træls - men efterhånden som aftenen skred frem ændrede jeg faktisk mening, så her er lidt om det, du gik glip af:

Det var fordi vores store selskabslokale på førstesalen i Restaurant *Maven* var booket, vistnok ligesom sidste år, og nu har jeg godt nok lige svedt navnet ud, men en eller anden sjov, gammel klub skulle altså afholde årsmøde (som de sjovt nok vælger at stave "Aarsmøde"! i januar måned (som de så sjovt nok vælger at stave "måned"!)). Men jeg kan altså ikke huske hvad det var for en klub...?! (*Men det var vist ingen klub for sprognerder!*)

Vagten skulle vist egentlig først starte kl. 18, men allerede en halv time før begyndte de første medlemmer af klubben så småt at søge i sikkerhed for nogen de kaldte Egon ... (han lød næsten som den næstfarligste mand i København)! I forhold til sidste år kunne jeg nu godt huske flere af de gode gamle ansigter (bl.a. hende Lene, May, og Lise Lotte der endda medbragte sine egne bøger til salg!). Jeg kunne også genkende nogle halvnye ansigter (bl.a. ham Arne, Mikkelt og Palle der også solgte *sin* bog - *det må da vist være en bogklub!*). Og jeg så helt nye ansigter (bl.a. hende Sara), og endog et par gamle ansigter som dog var helt nye for mig (bl.a. ham Bo): 22 kom i alt (altså uden man så ham der Egon)! *Og hvordan var det så lige at jeg kendte og kunne huske alle deres navne spørger du mig: Jo man behøver skam ikke være den skarpeste detektiv i skuffen når alle deres navne jo stod at læse på deres små navneskilte - godt at man er så ung at man stadig kan læse det med småt! (Og jo jeg må skulde dig: jeg glemte altså de skarpe knive...!)*

Vistnok ligesom sidste år lå der kuvertgaver ved hver plads: i år nogle fine små tændstikmappes fra noget ved navn BSI hvilket var meget mystisk: hallo - vi har rygeforbud! (Nå, forhåbentlig har ham præsidenten gemt én til senere til ham der hedder Torben - han er ryger husker jeg - *så måske er det en rygeklub?*) Ham Anders kaldte vistnok sin folder for 'Våningen på Baker Street', men jeg er ikke så god til det der udenlandsk du ved... Der var dog en anden fin folder fra nogen der hedder Cimbrian Friends om noget der hedder Silver Blaze Galopløb. I modsætning til sidste år illuderede navneskiltene også bordkort til denne *klubaften for hestesportsfans!* Men bordplanen betød bare at alle fremmødte fik nogle nye bord-damer og -herrer at konversere: det lød ikke som om nogen havde noget imod dét!

Selvom vores restaurant jo ligger på Maven for gæsterne og stiller både glas og kopper til rådighed uden ekstra bereg-

ning (det manglede da bare!) havde nogen åbenbart alligevel følt det nødvendigt at medbringe ekstra krus: dog viste de her sig at være med billede af "Bagerstræde", flot og farverigt malet af hende Anne Mette så det var nok sådan noget klub-noget *i den her klub for billedkunstnere* (= *nok mere end bagere....?*) Noget andet klub-noget var nok efter ham præsidenten Jens' velkomst da aftenen ligesom sidste år højtideligt ritualiseredes af den Bjarne der hedder Juul (ikke at forveksle med de andre Bjarner der hedder Jensen eller Nielsen, men det gjorde jeg nu heller ikke - de var der nemlig ikke - *så nogen Bjarneklub er det i al fald heller ikke!*). Denne Bjarne tog vist også en del fotos i løbet af aftenen, *men nogen fotoklub er det ikke!* Herefter rejste hende Mia sig i sin flotte, gammeldags kjole (*en historisk udklædningsklub?*) og fremførte hilsner bl.a. fra ham den vistnok meget kloge

Nordmand Nils (*en nordisk klub?*) der desværre også måtte melde afbud - men det var de andre medlemmer nok ikke så kede af! (Jeg mener det betød jo bare helt fair at det nu var helt åbent hvem af de andre almindelige medlemmer der reelt kunne vinde quizen...!)

Så nåede vi endelig til mødets egentlige højdepunkt, nemlig *forretten*, der ligesom sidste år var Kokkens traditionelle signaturret: Jordskokke-Suppe med Råpocherede Æg! (Det er jo ægge for ængenting

at vi kalder ham for Jords-Kokken!) Men desværre var han kommet til at pochere æggene *for meget* i år - meget ærgerligt! At han så i stedet havde måttet improvisere med noget jomfruhummer i stedet syntes dog ikke at volde de tilstedeværende nogen nævneværdige kvaler: meget mærkeligt...! Efter det her højdepunkt *i den her madklub* gik man så over til noget helt andet med en slags slagsang til ære for hende de kaldte Clara der åbenbart var nogens tante, til tonerne af to strenge instrumenter. Teksten lød dog ikke særlig streng (tværtimod lidt vovet her og der!). Men hende der Clara var ingen steder at finde blandt de 22 fremmødte. (*Det lød dog bestemt ikke som nogen klub for sangere...!*)

Herefter nåede vi så til aftenens virkelige højdepunkt og jeg må sige at de fremmødtes kæber på ingen måde kom på overarbejde med *hovedretten*: de møreste kalvekæber så heldigvis ingen brug for skarpe knive her!! Hertil udførligt arrangeret kål (tænk engang at Kokken kan få 1 stk. rosenkål til at fylde så meget!) og ½ stk. marineret pære (frugt og grønt er jo sundt som Kokken siger!).

Efter højdepunktet skulle der slås *Mave!* Men ham Erik havde desværre måttet melde afbud så i modsætning til sidste år valgtes ham Jørgen så til dirigent, *men jeg tror nu altså ikke det er nogen orkesterklub!* Til gengæld lod det til at nogle generaler var forsamlet, *men nogen militærklub ligner det nu heller ikke!* Straks pointerede dirigenten at tændstikgaven jo måtte indvarsle en ny tradition til Aarsmødet: Ryge-

påbud! (Kan du se, hvad jeg sagde: *rygeklub*!). Dernæst blev ham præsidenten Jens' beretning godkendt [SE ANDET-
STEDS] og det kan jeg godt forstå når det er ham den høje tynde der med pibe og violin virkelig ligner ham der den anden detektivtype man ser så tit på fjernsynet... Så blev ham den nye skatmesters regnskab godkendt selvom han imod al tradition (men ganske uforvarende forsikrede han!) kom til at nævne deciderede *tal*.. Og hvilke tal? Pengene fosser stadig ud af skatkassen! Og dét selvom næsten alle de frem-

mødte ellers betalte kontant så jeg... (*Altså heller ingen investeringsklub for økonomiinteresserede!*) Men på det her fremskredne tidspunkt på aftenen bemærkede ingen af de der tilstedeværende heldigvis den manglende revision. Så den der bestyrelse og den manglende revisor blev genvalgt. Og det der kontingent blev fastsat uden de der ændringer. Og intet af det der evt. ævl!

Vistnok ligesom sidste år kom så aftenens virkelige højdepunkt med det de meget mystisk kaldte de der 'Conaniske Skåler': Først trak hende kvinden der kaldtes Dinna på egne spændende erfaringer fra de skrå brædder for at hylde hende de kaldte *The Woman*. Først trak hun. Så drak hun. Og så drak de alle! Og selvom ham Morten havde meldt afbud blev den her skål for hende *Mrs. Hudson* alligevel drukket: de er vel klubmedlemmer! Jeg så nu ikke hvem de skålede for - *men det var vel en eller anden kvindeklub?* Så viste hende Thessa fotografisk bevis fra historiske kilder på den originale soldat *The Gallant Murray* uden hvem... og så drak de igen. Og ham den gamle vicepræsident Svend reciterede ham Eliots gamle digt 'Macavity' hvorefter de drak. Igen. (*En universitetsklub for gamle, anglofile litteraturentusiaster?*) Dernæst inddrog hende Die Asta egen tilgang til det der nutidens TV- og internet-fandom og sådan nogle Baker Street Babes for at hylde ham *Broder Mycroft*. Og så drak de. (*Eller en uniklub for unge, tværmediale netfans?*) Og til slut troede jeg altså at ham den gamle skatmester Alvin var gået helt fra koncepterne - og til det forkerte møde - da han helt ud af det blå begyndte at fortælle anekdoter om noget så moderne som anden divisions fodbold! Det gjorde han dog åbenbart bare for at illustrere farligheden ved en mand der ikke altid beskrives som den decideret "farligste"... måske i London? Men tror du de drak? - Ja det gjorde de... de skøre medlemmer af den der klub - *selvfølgelig en fodboldklub!* Og hvad var så det egentlige højdepunkt her? Selvfølgelig Mavens fortrinlige portvin...! (*Mon det er en klub for portvinsdrankere... -drikkere?*)

Så efter de her høje punkter skete der egentlig ikke så meget mere... Vistnok ligesom sidste år afholdtes derefter et meget langt og meget godt foredrag: i år talte ham Jakob der godt nok minder om ham den kendte forfatter der anmelder musik, du ved, om en mand ved navn Doyles brug af musik som markører i nogle gamle historier hvilket bl.a. afslørede at hovedpersonen slet ikke selv spillede violin så meget som efterfølgende filmatiseringer ellers skulle foranledige én til at tro, ikke? Og så beviste visse frembragte lydeffekter en hidtil ukendt og ganske overset sammenhæng mellem Offmanns Barcarolle (den af Hoffenbach, ikke?) og ingen andre end selveste firsårs fødselaren Elvis (*Tonight Is So Right For Love*)! Så langt, så godt... Men jeg ved nu godt hvad jeg bedst kunne lide! Så lige som jeg endelig havde fundet ud af *at det måtte være en klub for musikaficionados*, viste det sig at det nok snarere var en klub for filmnørder... For vistnok ligesom sidste år afsluttedes aftenen endeligt med quiz, i år ved ham Christian der godt nok meget ligner ham der kritikereren jeg ikke kan huske navnet på der anmelder film for den der avis jeg lige har glemt hvad hedder... jeg savner lige lidt information her ... Men det var en meget svær filmquiz: hvem har måske nogensinde hørt om en filmquiz kun med lydeksempler? Og den blev tydeligvis kun vundet af ham Michael fordi ham Nils Nordmand altså havde meldt afbud! Præmien var nogle sjældne spøgelseshistorier skrevet af ét af klubbens tidligere medlemmer, hende Estrid.

Til slut må jeg sige at de altså var helt umulige at få til at gå hjem, de skøre medlemmer af den der *natklub* (men det kan jo have noget at gøre med ham der Egon!): min vagt sluttede i al fald næsten først ved midnat! Så det kunne være at de næste år skulle prøve med en officiel afslutning fx med et fælles farvel, et gruppefoto eller en sidste afsyngning - måske af den der "Våningen"...?

Ja så du kan nok se, kære kollega, hvad du gik glip af den lørdag i januar med alle de søde, skøre medlemmer af den der tossede klub som jeg altså virkelig ikke kan huske navnet på, med alle deres skøre gamle traditioner ...! Nu ved jeg dét: det må være alle de ovennævnte: altså en klub for skønne, skøre, forskellige, elskelige traditionalister!! Det var som om, det ikke var én klub - men 22 individuelle - individualistiske - klubber samlet i én! Gud ved om man kan blive medlem dér...?

Og én ting skal du vide: hvis den der klub nogensinde beslutter sig for at afholde 'Aarsmøde' på Maven igen skal jeg nok tage din vagt til næste 'Aar'!

Klubbens medlemmer, april 2015

Anders Hammarquist, BSI, Malmø, Sverige (1986)
Arne Nielsen, København N (2012)
Asta Schantz Koch, Hvidovre (2014)
Bjarne Juul, Humlebæk (1974)
Bo Green Jensen, Snekkersten (1994)
Christian Monggaard, Lejre (2012) **webmaster**
Dinna Bjørn, Oslo, Norge (1981)
Elena Ranild, København V (2011)
Emma Thingsted, Tofilund (2012)
Gunnar Berndorf, Holbæk (1950 & 2013)
Henrik Nisbeth, Esbjerg (2001)
Henrik Slott Nielsen, Århus (1978)
Jakob Levinsen, København K (2013)
Jan Heinemann, Charlottenlund (1999)
Jan Jørgensen, Stenløse (1987)
Jens Byskov Jensen, BSI, Give (2000) **præsident**
Jørgen Jespersen, Espergærde (1974)
Lasse Rask Hoff, København Ø (2014)
Lene Bach Cordes, Frederiksberg (1982)
Lise Lotte Frederiksen, Frederiksberg (1984)
Mattias Boström, BSI, Bålsta, Sverige (1990)
May Christiansen, København N (1977)
Mia Stampe Lagergaard, BSI, København N (1989) **bestyrelsesmedlem**
Michael Skov Lambek, Valby (2009) **skatmester**
Mike Robson, Charlottenlund (2004)
Mikkel Lund, Vallensbæk (2011)
Morten Visby, København V (2014)
Ole Holm, Rønne (2005)
Palle Dyhre Andersen, Indian Wells, Californien (1967)
Palle Schantz Lauridsen, København V (2012)
Per Brink Abrahamsen, Århus (1963)
Peter Sørensen, Aalborg (1983)
Sara Krohn Deleruran, København N (2014)
Steen Ewald-Larsen, Århus (1968)
Svend Ranild, Vanløse (1986 & 2008) **vicepræsident, redaktør**
Søren Bøgvad Kretschmer, Hvidovre (2007)
Therese Ranild, København V (2011)
Thessa Jensen, Hjørring (2013)
Torben Carlsen, Brønshøj (1998)

Æresmedlemmer:

Adeline Tinning, Milburn, New Jersey (2000)
Alvin Andersen, København NV (2014) (medlem 1971) **best.medlem**
Bjarne Nielsen, BSI, Nykøbing Sj. (ærespræsident 2007) (medlem 1963)
Bjarne Rother Jensen, Aalborg (ærespræsident 2014) (medlem 1996)
Erik Drewsen, Gånghester, Sverige (2012) (medlem 1962)
Jon L. Lellenberg, BSI, Evanston, Illinois (1980)
Katherine Karlson, BSI, Binghamton, New York (2000)
Kiyoshi Tanaka, BSI, Yokohama, Japan
Margaret Smedegaard, BSI, Racine, Wisconsin (2000)
Mary Ann Bradley, Indianapolis, Indiana (2000)
Mette Fage-Pedersen, Brenderup (1996) (medlem 1976)
Mike Whelan, BSI, Indianapolis, Indiana (2000)
Niels Birger Wamberg, Virum (1970)
Nils Nordberg, BSI, Lørenskog, Norge (1971) (medlem 1967)
Peter E. Blau, BSI, Bethesda, Maryland (1979)
Ronald Burt De Waal, BSI, Salt Lake City, Utah (1979)
Steen Bichel, Hundested (2013) (medlem 1963)
Susan E. Dahlinger, BSI, Highland, New York (2000)
Ted Bergman, BSI, Lidingö, Sverige (1978)
Theodore G. Schulz, BSI, San Rafael, California (2000)

Sherlogik

Vi stod på Denmark Hill Station og ventede på toget der skulle bringe os fra Camberwell til Victoria Station.

Holmes smilte tilfreds. Han havde nogle timer tidligere opklaret det giftmord som snart fik navn efter forstaden. Ved at trække den døde mands ur op kunne han bevise at det var blevet trukket op to timer tidligere, og at den afdøde derfor var gået i seng efter det tidspunkt. Dette var en konklusion som var af største vigtighed ved opklaringen af sagen.

"Nå, Watson," sagde han. "Vi har lidt tid at slå ihjel her på perronen. Må jeg give dig lidt at tænke over mens vi står og stamper på stedet?"

Jeg nikkede. Hvad skulle jeg ellers have gjort?

"Vores lille hyggelige giftmord fik mig til at tænke på en anden historie. Mon du kan forklare hvordan det hele hænger sammen?"

Han ind sugede begærligt røgen fra sin gamle sorte, fedtede kridtpibe og tilkastede mig et forso- rent blik.

"Problemet er let at formulere. En kvinde tilbød en mand noget mad. Han spiste den. Som direkte konsekvens af at spise maden døde han. Hvis han ikke havde spist den, ville hans død have været undgået. Er du med så langt, Watson?"

"Ja. Maden var vel forgiftet."

"Nej, slet ikke. Maden var ganske behagelig. Den var ikke det mindste giftig eller skadelig, og den overførte heller ikke nogen sygdom eller lidelse. Den var ikke stjålet og blev heller ikke serveret for den forkerte, og ingen kom senere for at lede efter den, med hævn motiver eller andre former for vrede. Manden fortærede maden uden problemer, uden ubehag, og uden at luftvejene blev blokeret. Han nød faktisk maden, og hans død blev udsat i lang tid. Ikke desto mindre var den mad han spiste ved den lejlighed, eneansvarlig for hans bortgang. Hvad siger du, Watson? Hvordan hænger det sammen?"

Jeg lagde ansigtet i tænksomme folder og kastede mig noget halvhjertet ud i grublerier. Jeg var temmelig sikker på at løsningen lå uden for min rækkevidde. Heldigvis ankom vores tog i samme øjeblik til stationen, og da vi steg på, bad jeg opgivende Holmes forklare sammenhængen.

Løsning:

Historien står i første Mosebog.
Hvordan? Måske, men jeg er temmelig sikker på at det er en fejltagelse. Min bibelske ekspert er en gammel lærer der har været i alle de gamle bibelske lande og har set alle de gamle bibelske lande. Han har set alle de gamle bibelske lande og har set alle de gamle bibelske lande. Han har set alle de gamle bibelske lande og har set alle de gamle bibelske lande.

